

David Baldacci

Doelwit

A.W. Bruna Uitgevers

1

Vierhonderd mannen woonden hier, de meesten voor de rest van hun leven.

En daarna gingen ze naar de hel, voor de rest van de eeuwigheid.

De muren waren van dik beton. De binnenkant van de muren zat onder afstotende graffiti, allemaal even verdorven, en elk jaar werd een nieuwe laag vunzigheid op de muren geklad, als de steeds dikker wordende laag slib op een binnenkant van een rioolbuis. De stalen tralies waren ingekerfd en beschadigd, maar nog altijd onbreekbaar door mensenhanden. Er was weleens iemand ontsnapt, maar dat was al ruim dertig jaar geleden. Eenmaal buiten deze muren kon je nergens meer naartoe. De mensen die buiten de muren woonden, waren niet vriendelijker dan de mensen binnen deze muren.

Bovendien hadden ze meer vuurwapens.

De oude man had alweer een ernstige hoestaanval en hoestte bloed op. Dat was al een even duidelijk bewijs van zijn terminale toestand als de uitspraak van een arts. Hij wist dat hij stervende was, het enige wat niet duidelijk was, was wanneer. Maar hij moest volhouden. Hij moest nog iets doen en daar zou hij geen tweede kans voor krijgen.

Earl Fontaine was groot, maar hij was nog veel groter geweest. Zijn lichaam was kleiner geworden doordat de kwaadaardige tumor hem van binnenuit opvrat. Zijn gezicht was sterk gerimpeld, verwoest door de tijd, vier pakjes mentholsigaretten per dag, slechte voedingsgewoonten en vooral een verbitterd gevoel van onrechtvaardigheid. Zijn huid was dun en bleek door de tientallen jaren binnen deze muren waar de zon niet kwam.

Moeizaam ging hij rechter op in bed zitten en keek naar de andere mannen in de ziekenzaal. Er waren er maar zeven, en niemand van hen was er zo slecht aan toe als hij. Zij zouden deze ziekenzaal misschien weer rechttop uitkomen. Dat was niet meer voor hem weggelegd. Maar toch, ondanks zijn slechte toestand, glimlachte hij.

Een andere gevangene zag Earls gelukkige blik en riep: 'Waar moet jij verdomme om glimlachen, Earl? Laat ons even meelachen, wil je!'

Earl grijnsde over zijn hele, brede gezicht, ondanks de pijn in zijn botten die voelde alsof iemand er met een stompe zaag doorheen sneed. 'Ik ga hier weg, Junior,' zei Earl.

'Lulkoek,' zei de andere gevangene die om onbekende redenen binnen deze muren Junior werd genoemd. Hij had in drie landen vijf vrouwen verkracht en gedood, alleen maar omdat ze de pech hadden gehad zijn pad te kruisen. De autoriteiten werkten als een gek om zijn huidige ziekte te genezen, zodat ze hem zoals de bedoeling was over twee maanden konden executeren.

Earl knikte. 'Hier weg.'

'Hoe dan?'

'In een kist natuurlijk, Junior, net als jouw eigen magere lijf.' Earl grinnikte, terwijl Junior zijn hoofd schudde en weer mistroostig naar zijn infuuslijnen keek. Deze leken precies op de infuuslijnen met de dodelijke chemicaliën die zijn leven in de dodencel van Alabama zouden beëindigen. Ten slotte wendde hij zijn blik af, sloot zijn ogen en viel snel in slaap, alsof hij nu alvast oefende voor de diepste van alle slapen over precies zestig dagen.

Earl ging weer liggen en rammelde met de ketting die vastzat aan de handboei om zijn rechterpols, die weer was vastgemaakt aan een stevige, maar verroeste ijzeren ring in de muur.

'Ik ga weg,' brulde hij. 'Ze moeten de jachthonden maar alvast op me afsturen!' Daarna kreeg hij weer een hoestaanval die aanhield tot er een verpleger aankwam. Deze gaf hem wat water en een pil, plus een harde klap op zijn rug. Daarna hielp hij Earl om nog meer rechtop te zitten.

De verpleger wist waarschijnlijk niet waarom Earl naar de gevangenis was gestuurd en het zou hem misschien ook niets uitmaken als hij het wel wist. Iedere gevangene in deze maximaal beveiligde gevangenis had iets gedaan wat kennelijk zo walgelijk en zo gruwelijk was dat alle bewakers en andere personeelsleden daar volledig ongevoelig voor waren.

'Nu even rustig aan, Earl,' zei de verpleger. 'Je maakt het alleen maar erger.'

Earl kalmeerde, leunde weer tegen zijn kussen en keek hem toen aan. 'Kan dat dan? Erger worden, bedoel ik.'

De verpleger haalde zijn schouders op. 'Volgens mij kan alles erger

worden. En misschien had je daaraan moeten denken voordat je hier naartoe werd gestuurd.'

Earl zei: 'Hé knul, kan ik even een sigaret roken? Stop hem maar gewoon tussen mijn vingers en steek hem aan. Zal tegen niemand zeggen dat je dat hebt gedaan. Dat zweer ik op God en al die andere kul, hoewel ik niet gelovig ben.'

De verpleger werd bleek, alleen al bij het idee dat hij dat zou doen. 'Eh, ja, misschien als we nog in de jaren 1970 leefden. Je zit aan de zuurstof, verdomme! Dat is explosief, Earl, dat kan ontploffen.'

Earl grijnsde, waarbij hij een verkleurd gebit met heel veel gaten liet zien. 'Verdomme, ik word liever opgeblazen dan levend opgegeten door dat rotting in mijn lijf.'

'Ja? Maar de anderen hier niet. Weet je, dat is het probleem van de meeste mensen: dat ze alleen maar aan zichzelf denken.'

'Eén trekje maar, knul. Ik ben gek op Winston. Heb je Winston? Dat is mijn laatste wens. Die moet je vervullen. Net zoals mijn laatste maaltijd. Dat staat verdomme in de wet.' Hij rammelde met zijn ketting. 'Laatste sigaret. Die moet je me geven!' Hij rammelde nog luider. 'Die moet je me geven!'

De verpleger zei: 'Je bent bezig dood te gaan aan longkanker, Earl. Hoe denk je dat je daaraan komt? Ik zal je een tip geven: er is een verdomd goede reden voor dat ze die dingen kankerstukken noemen. Christus nog aan toe! Als je zó stom bent, mag je de goede God wel danken dat je nog zo lang hebt geleefd.'

'Geef me een sigaret, stomme rotzak!'

De verpleger had het nu helemaal gehad met Earl. 'Luister, ik moet voor heel veel patiënten zorgen. Hou je een beetje gedeisd, ouwe, oké? Ik wil niet gedwongen worden een bewaker te roepen. Albert heeft nu dienst in de ziekenboeg en die staat niet bepaald bekend om zijn zachtzinnige aanpak. Hij slaat je met een stok op je kop, doodziek of niet, daarna liegt ie in zijn rapport en dan is er niemand die dat aanvecht. Die vent is doodeng en trekt zich nergens iets van aan. Dat weet je best.'

Voordat de verpleger zich omdraaide, vroeg Earl: 'Weet je eigenlijk waarom ik hier ben?'

De verpleger zei grijnzend: 'Eens even denken. Omdat je doodgaat en de staat Alabama iemand zoals jij niet naar een beveiligde hospice overbrengt, zelfs niet nu je hen bakken met geld kost aan doktersrekeningen?'

‘Nee, ik bedoel dit gevangenisziekenhuis niet, maar de gevangenis,’ zei Earl dreigend met een lage stem. ‘Geef me nog wat water, wil je? Ik kan in deze verdomde plaats toch zeker wel water krijgen?’

De verpleger schonk een glas water in.

Earl dronk het gulzig op, veegde zijn gezicht droog en zei met nieuwe energie: ‘Kwam ruim twintig jaar geleden achter de tralies. Eerst alleen levenslang in een federale gevangenis, maar toen stopten ze me in de dodencellen. Kloterige advocaten. En de staat nam me te grazen, en de federale regering liet ze hun gang gaan. Die liet ze gewoon hun gang gaan. Heb ik rechten? Verdomme, ik heb niets als ze dat kunnen doen. Begrijp je wat ik bedoel? Alleen omdat ik haar heb vermoord. Had een lekker bed in een federale gevangenis, en moet je me nu eens zien. Durf te wedden dat ik kanker heb omdat ik hier zit. Weet ik gewoon. Zit in de lucht. Mag van geluk spreken dat ik nooit aids heb opgelopen.’ Hij trok zijn wenkbrauwen op en liet zijn stem dalen. ‘Je wéét dat ze dat hier oplopen.’

‘Eh, eh,’ zei de verpleger die op zijn laptop het dossier van een andere patiënt bekeek. Zijn laptop stond op een rolwagentje met afgesloten laden waarin medicijnen werden bewaard.

Earl zei: ‘Het is nu al twee decennia en bijna twee jaar. Verdomd lange tijd!’

‘Ja, dat heb je goed uitgerekend, Earl,’ zei de verpleger afwezig.

‘Toen was de eerste Bush nog president, maar die knaap uit Arkansas versloeg hem tijdens de verkiezingen. Zag ik op de tv toen ik hier kwam, in 1992. Hoe heet hij ook al weer? Ze zeggen dat hij half zwart is.’

‘Bill Clinton. En hij is niet half zwart. Hij speelde gewoon saxofoon en ging weleens naar de zwarte kerk.’

‘Klopt, die! Zo lang zit ik hier.’

‘Ik was toen zeven.’

‘Wat?’ brulde Earl en hij kneep zijn ogen halfdicht om beter te kunnen zien. Hij wreef afwezig over zijn pijnlijke buik.

De verpleger zei: ‘Ik was zeven toen Clinton werd gekozen. Mijn ouders hadden het er moeilijk mee. Ze waren republikein natuurlijk, maar hij kwam ook uit het zuiden. Volgens mij hebben ze op hem gestemd, maar wilden dat niet toegeven. Maakte niemand iets uit. Dit is Alabama immers. Een liberaal wint hier nooit. Heb ik gelijk of niet?’

‘*Sweet home Alabama,*’ zei Earl knikkend. ‘Heb hier lang gewoond. Had hier een gezin. Maar ik kom uit Georgia, knul, niet uit Alabama.’

‘Oké.’

‘Maar ik ben in deze gevangenis beland door wat ik in Alabama heb gedaan.’

‘Tuurlijk. Ach, wat maakt het uit. Georgia, Alabama, één pot nat. Het zou anders zijn als ze je naar New York of Massachusetts hadden gestuurd. Dat is verdomme net het buitenland.’

‘Om wat ik heb gedaan,’ zei Earl ademloos, nog steeds over zijn buik wrijvend. ‘Heb de pest aan ze, joden, kleurlingen, katholieken. Presbyterianen kan ik ook niet uitstaan.’

De verpleger keek hem aan en zei geamuseerd: ‘Presbyterianen? Wat hebben die je ooit aangedaan, Earl? Dat is net zoiets als wanneer je de Amish haat.’

‘Ze gilden als varkens die geslacht werden, dat zweer ik. Vooral joden en kleurlingen.’ Hij haalde zijn schouders op en veegde afwezig met zijn laken het zweet van zijn voorhoofd. ‘Verdomme! Maar eerlijk gezegd heb ik nog nooit een presbyteriaan vermoord. Die vallen gewoon niet zo op, snap je, maar als ik de kans kreeg deed ik het!’ Zijn glimlach werd breder en bereikte zelfs zijn ogen. En aan die blik was gemakkelijk te zien dat Earl Fontaine ondanks zijn leeftijd en zijn ziekte een moordenaar was. Nog altijd een moordenaar was. En altijd een moordenaar zou blijven tot aan de dag van zijn dood, die niet snel genoeg kon komen voor gezagsgetrouwe burgers.

De verpleger deed een laatste van zijn karretje van het slot en haalde er wat medicijnen uit. ‘Maar waarom zou je zoiets doen? Ik durf te wedden dat die lui je nooit iets hebben aangedaan.’

Earl hoestte wat slijm op en spuugde dat in zijn beker. Hij zei grimmig: ‘Ze leefden. Dat was genoeg voor me.’

‘Dan ben je daarom zeker hier. Maar je kunt het nog goedmaken met God, Earl. We zijn allemaal Gods kinderen. Je moet het goedmaken met Hem. Je zult Hem binnenkort zien.’

Earl lachte tot hij bijna stikte. Daarna kalmeerde hij en leek zijn gezicht te ontspannen. ‘Ik krijg bezoek.’

‘Dat is fijn, Earl,’ zei de verpleger, terwijl hij de gevangene in het bed naast Earl een pijnstillertafel gaf. ‘Familie?’

‘Nee. Ik heb mijn familie vermoord.’

‘Waarom dan? Waren het joden of presbyterianen of kleurlingen?’

‘Ik krijg bezoek,’ zei Earl. ‘Ik ben nog niet dood, snap je?’

‘Eh, eh,’ zei de verpleger en hij controleerde de monitor van de an-

dere gevangene. ‘Goed om de tijd die je nog rest te benutten, ouwe. De klok tikt door, weet je, voor ons allemaal.’

‘Ze komen me vandaag opzoeken,’ zei Earl. ‘Heb ik op de muur aangegeven, kijk maar.’

Hij wees naar de betonnen muur waar hij met zijn nagels de verf af had gekrabd. ‘Ze zeiden zes dagen en dat ze me dan zouden opzoeken. Ik heb zes tekenjjes gemaakt. Ben goed met cijfers. Mijn hoofd doet het nog altijd goed.’

‘Nou, doe ze de groeten maar van mij,’ zei de verpleger en hij liep weg met zijn karretje.

Later keek Earl naar de deur van de ziekenzaal waar nu twee mannen stonden. Ze droegen een donker pak met een wit overhemd, en hun zwarte schoenen waren glanzend gepoetst. De ene man droeg een bril met een zwart montuur. De andere zag eruit alsof hij net van de middelbare school kwam. Ze hadden allebei een bijbel bij zich en hadden een zachtvaardige, eerbiedige blik. Ze leken respectabel, vreedzaam en gezagsgetrouw. Maar dat waren ze niet.

Earl ving hun blik. ‘Jullie komen mij opzoeken,’ mompelde hij. Zijn zintuigen waren opeens even helder als vroeger. Hij had weer een doel in het leven. Het was weliswaar vlak voor zijn dood, maar het was wel een doel.

‘Heb mijn gezin vermoord,’ zei hij.

Maar dat klopte niet helemaal. Hij had zijn vrouw vermoord en haar lichaam in de kelder van hun huis begraven. Ze hadden het pas jaren later gevonden. Daarom was hij hier en daarom was hij ter dood veroordeeld. Hij had misschien wel een betere verstopplek kunnen vinden, dacht hij, maar dat was niet zijn prioriteit geweest. Hij had het te druk gehad met het vermoorden van andere mensen.

De federale regering had het aan de staat Alabama overgelaten hem te berechten, te vonnissen en ter dood te veroordelen voor de moord op haar. Hij had een afspraak voor een bezoek aan de dodenkamer van Alabama in de Holman Correctional Facility vlak bij Atmore. Sinds 2002 doodde de staat Alabama je met een dodelijke injectie. Maar sommige voorstanders van de doodstraf pleitten voor terugkeer van ‘Old Sparky’: de uitvoering van de doodstraf van ter dood veroordeelden door elektrocutie.

Maar daar maakte Earl zich niet druk over. Zijn beroep sleepte nu al zo lang dat hij nooit zouden worden geëxecuteerd. Dat kwam door zijn

kanker. Ironisch genoeg stond in de wet dat een gevangene in goede gezondheid moest verkeren om ter dood te worden gebracht. Toch behoedde dit hem alleen maar van een snelle, pijnloze dood, zodat de natuur hem een langgerekere, veel pijnlijkere dood kon bezorgen in de vorm van een volledig uitgezaaide longkanker. Sommigen zouden dat gerechtigheid noemen. Hij noemde het gewoon domme pech.

Hij wenkte de twee mannen.

Hij had zijn vrouw vermoord, voor de zekerheid. En hij had vele anderen vermoord, hoeveel precies wist hij niet meer. Joden, kleurlingen, misschien een paar katholieken; dat wist hij niet zeker. Misschien had hij zelfs een presbyteriaan vermoord. Verdomme, dat wist hij niet eens! Ze hadden immers geen identiteitsbewijs bij zich waarop stond wat hun geloof was. Iedereen die hem voor de voeten liep, was iemand die vermoord moest worden. En hij had zich voor de voeten laten lopen door zo veel mogelijk mensen als maar mogelijk was.

Nu was hij aan een muur geketend en was hij stervende. Maar toch moest hij nog iets doen.

Om precies te zijn: er was nog één iemand die hij moest vermoorden.

2

De mannen hadden er niet angstiger uit kunnen zien. Het was alsof het gewicht van de wereld op hun schouders rustte.

Wat ook zo was.

De president van de Verenigde Staten zat aan het hoofd van de kleine tafel. Ze zaten in het Situation Room-complex in de kelder van de West Wing van het Witte Huis, ook wel de Woodshed genoemd. Kennedy had dit complex na het Varkensbaai-fiasco laten bouwen, omdat hij het gevoel had dat hij het leger niet meer kon vertrouwen. Hij wilde dat een aantal mensen de rapporten van het Pentagon evalueerde. De bowlingbaan van Truman werd opgeofferd voor de aanleg van het complex dat in 2006 grootscheeps werd gerenoveerd.

Eén analist bemande tijdens Kennedy's presidentschap de Situation Room tijdens een ononderbroken dienst van vierentwintig uur en sliep daar dan ook. Later werd het complex vergroot om ruimte te maken voor de DHS (het Department of Homeland Security – de Binnenlandse Veiligheidsdienst) en het kantoor van de stafchef van het Witte Huis. Maar het complex werd gerund door de staf van de NSC, de National Security Council. Vijf 'Watch Teams', bestaande uit een stuk of dertig zorgvuldig gescreende medewerkers, bemanden de Situation Room vierentwintig uur per dag. Het voornaamste doel was de president en zijn staf elke dag op de hoogte houden van belangrijke kwesties, en onmiddellijke en veilige communicatie met elke locatie ter wereld mogelijk maken. Er was zelfs een veilige verbinding met Air Force One voor het geval de president op reis was.

De Situation Room zelf was groot. Er was plaats voor dertig of meer mensen, en aan de muur hing een groot videoscherm. Vóór de renovatie was al het houtwerk mahoniehout, maar nu waren de muren hoofdzakelijk bekleed met 'fluister'-materialen die bescherming boden tegen elektronische afluisterapparatuur.

Vanavond zaten de mannen niet in de grote vergaderzaal of in de

briefing room van de president, maar in een kleine vergaderzaal. Er hingen videoschermen aan de muur met daarboven een rij wereldtijd-klokken, en er stonden zes stoelen.

Slechts drie ervan waren bezet.

De stoel van de president stond zo dat hij gemakkelijk naar de videoschermen kon kijken. Rechts van hem zat Josh Potter, de nationaal veiligheidsadviseur. Links van de president zat Evan Tucker, hoofd van de CIA.

Dat was alles. De *need to know*-cirkel – de mensen die dit moesten weten – was heel klein. Ze zouden al gauw via een veilige videolink gezelschap krijgen van een vierde persoon. De stafleden die normaal in de Situation Room aanwezig waren, waren niet welkom bij deze bespreking en het videogesprek dat straks zou plaatsvinden. Er was maar één persoon die dit contact zou leggen, en zelfs die persoon mocht niet horen wat er werd gezegd.

Normaal zou de VP ook bij een dergelijke bespreking aanwezig zijn. Maar wanneer dat wat ze van plan waren fout ging, zou de vicepresident misschien de leiding van het land op zich moeten nemen, omdat de kans op impeachment voor de president groot was. Dus moesten ze ervoor zorgen dat hij buiten schot bleef. Een impeachment, het gedwongen aftreden van de president wegens een politiek misdrijf, zou een ramp zijn voor het land. En het zou een ramp zijn als de VP ook gedwongen was af te treden. De Grondwet gebood dat de leiding van het land in dat geval in handen kwam van de Voorzitter van het Huis van Afgevaardigden. En niemand wilde dat het hoofd van wat heel goed de slechtst functionerende groep in Washington genoemd kon worden het land opeens zou leiden.

De president schraapte zijn keel en zei: ‘Dit zou ofwel iets heel bijzonders kunnen worden, of het einde.’

Potter knikte, net als Tucker. De president keek naar het hoofd van de CIA. ‘Is dit betrouwbare informatie, Evan?’

‘Uiterst betrouwbaar, meneer. Sterker nog, niet om onszelf op de borst te kloppen, maar dit is de prijs voor bijna drie jaar inlichtingenwerk, uitgevoerd onder de meest moeilijke omstandigheden. Dit is zelfs nog nooit eerder gedaan.’

De president knikte en keek naar de klokken boven de beeldschermen. Daarna vergeleek hij de tijd op zijn horloge hiermee en stelde zijn horloge een beetje bij. Hij leek de afgelopen vijf minuten vijf jaar ouder geworden.

Iedere Amerikaanse president moest beslissingen nemen die de wereld op zijn grondvesten konden doen schudden. In ontelbare situaties gingen de eisen die aan deze functie werden gesteld het vermogen van één mens ver te boven. Toch vereiste de Grondwet dat deze functie door slechts één persoon werd uitgeoefend.

Hij ademde langzaam uit en zei: 'Ik hoop dat dit goed uitpakt.'

Potter zei: 'Mee eens, meneer.'

'Het zál goed uitpakken,' zei Tucker. 'En de wereld zal er veel beter door worden.' Hij voegde eraan toe: 'Ik heb een professioneel verlanglijstje, meneer, en dit is de nummer twee, meteen na Iran. Op een bepaalde manier zou het eigenlijk nummer één moeten zijn.'

Potter zei: 'Vanwege die kernbommen.'

'Natuurlijk,' zei Tucker. 'Iran wil kernbommen, maar deze klootzakken hebben ze al. Nog even en dan kunnen ze daarmee de VS bedreigen. Als we dit doen, denk ik dat Teheran zich wel even achter de oren zal krabben. Misschien vangen we hiermee wel twee vliegen in één klap.'

De president hief zijn hand. 'Ik weet het, Evan. Ik heb alle briefings gelezen. Ik weet wat er op het spel staat.'

Het scherm flikkerde en er kwam een stem uit de luidspreker in de muur: 'Meneer de president, de verbinding is klaar.'

De president schroefde het dopje van een waterfles dat voor hem stond open en nam een grote slok. Hij zette de fles neer en zei kortaf: 'Toe maar.'

Het scherm flikkerde nog een keer en toen verscheen het beeld. Ze zagen een kleine man van in de zestig, met een sterk gerimpeld en zongebruind gezicht. Er liep een wit streepje langs zijn haargrens, waar de pet die hij normaal gesproken droeg de huid tegen de zon beschermde. Maar nu was hij niet in uniform. Hij droeg een grijs colbert met een hoge, stijve boord. Hij keek hen strak aan.

Evan Tucker zei: 'Dank u wel dat u vanavond met ons wilt praten, generaal Pak.'

Pak knikte en zei, in aarzelend maar duidelijk gearticuleerd Engels: 'Het is goed elkaar te spreken, en elkaar in de ogen te kunnen kijken.' Hij glimlachte, waarbij hij zijn glanzende gebit liet zien.

De president probeerde terug te glimlachen, maar het ging niet van harte. Hij wist dat Pak zijn leven zou verliezen als zijn rol bekend werd. Maar zelf had hij ook veel te verliezen. 'We hebben waardering

voor het bereikte niveau van samenwerking,' zei hij.

Pak knikte. 'Onze doelen zijn dezelfde, meneer de president. We zijn al veel te lang geïsoleerd geweest. Het wordt tijd dat wij onze plaats aan de tafel van de wereld innemen. Dat zijn we ons volk verplicht.'

Tucker zei bemoedigend: 'Daar zijn we het helemaal mee eens, generaal Pak.'

'Alles ontwikkelt zich zoals gepland,' zei Pak. 'Daarna kunt u met uw aandeel beginnen. U moet uw beste mensen sturen. Zelfs met mijn hulp is dit een bijzonder lastig doelwit.' Pak stak zijn wijsvinger op en zei: 'Dit is het aantal kansen dat we krijgen. Niet meer, niet minder.'

De president keek naar Tucker en toen weer naar Pak. 'Natuurlijk sturen wij onze allerbeste mensen voor iets wat zo belangrijk is.'

Potter vroeg: 'Zijn we zeker van zowel de inlichtingen als de steun?'

Pak knikte. 'Volkomen zeker. Dat hebben we aan uw mensen doorgegeven en zij hebben dat ook bevestigd.'

Potter keek naar Tucker, die knikte.

'Als dit wordt ontdekt,' zei Pak, waarop ze allemaal naar hem keken, 'als dit wordt ontdekt, verlies ik mijn leven. En Amerika, jullie verlies zal veel groter zijn.' Hij keek de president recht aan en nam er de tijd voor om zijn volgende woorden zorgvuldig te kunnen kiezen: 'Daarom heb ik om deze videovergadering gevraagd, meneer de president. Dan offer ik niet alleen mijn eigen leven op, maar ook dat van mijn familie. Zo gaat dat hier, weet u. Dus wil ik uw volledige verzekering dat wij, als we hiermee doorgaan, dat samen doen, wat er ook gebeurt. U moet me aankijken en tegen me zeggen dat dit zo is.'

De president werd lijkbalek. Tijdens zijn presidentschap had hij al veel belangrijke beslissingen genomen, maar geen enkele beslissing was zo moeilijk of zwaarwichtig geweest als deze. Hij keek niet naar Potter of Tucker voordat hij antwoord gaf, maar hij bleef Pak aankijken. 'Uw hebt mijn woord,' zei hij met een sterke, heldere stem.

Pak glimlachte, waarbij hij zijn perfecte gebit weer liet zien. 'Dat wilde ik horen. Samen dus.' Hij salueerde voor de president, die dit gebaar kort beantwoordde.

Tucker drukte op een knopje in de console voor hem, waarop het scherm weer zwart werd.

De president ademde hoorbaar uit en leunde achterover in zijn leren stoel. Hij transpireerde, ook al was het koel in het vertrek. Hij veegde een zweetdruppel van zijn voorhoofd. Wat ze van plan waren,

was absoluut illegaal. Een politiek misdrijf waarvoor hij kon worden aangeklaagd. En anders dan de presidenten die voor hem waren aangeklaagd, twijfelde hij er niet aan dat de Senaat hem zou veroordelen.

De president citeerde heel zacht een dichtregel: *'Into the breach rode the five hundred.'* Potter en Tucker hoorden het wel en knikten be-amend.

De president boog naar voren en keek Tucker strak aan: 'Er is geen foutenmarge. Geen enkele. Wanneer er ook maar de kleinste aanwij-zing is dat dit bekend wordt...'

'Meneer, dat zal niet gebeuren. Dit is de eerste keer dat we daar op zo'n hoge positie een bondgenoot hebben kunnen plaatsen. Vorig jaar is geprobeerd een aanslag op de leiding te plegen, zoals u weet. Op straat in de hoofdstad, maar die is mislukt. Dat waren laaggeplaatste binnenlandse bronnen en het had niets met ons te maken. Onze aanval zal snel en goed gebeuren. En die zal slagen.'

'Je team is al ter plaatse?'

'Wordt samengesteld, en dan worden ze grondig gescreend.'

De president keek hem scherp aan. 'Grondig gescreend? Wie wil je verdomme inzetten?'

'Will Robie en Jessica Reel.'

Potter stamelde: 'Robie en Reel?'

'Ze zijn absoluut de besten die we hebben,' zei Tucker. 'Denk maar aan wat ze met Ahmadi hebben gedaan.'

Potter keek Tucker onderzoekend aan. Hij kende elk detail van die missie en wist dus ook dat het niet de bedoeling was geweest dat Reel of Robie het zou overleven. Langzaam zei hij: 'Maar met Reels achtergrond. Wat jij denkt dat ze heeft gedaan. De mogelijkheid dat zij...'

Tucker viel hem in de rede. Normaal gesproken was dat ongehoord. Je liet de president uitpraten. Maar vanavond leek Evan Tucker alleen te zien en te horen wat hij wilde zien en horen. 'Zij zijn de besten, meneer, en daar hebben we de besten nodig. Zoals ik al zei, met uw goedkeuring, zullen ze grondig worden gescreend om ervoor te zorgen dat zij op het hoogste niveau kunnen presteren. Maar voor het geval ze niet door de screening komen, heb ik een ander team, bijna even goed en zeker in staat om de missie uit te voeren. Maar de voorkeur gaat duidelijk niet uit naar Team B.'

Potter zei: 'Waarom gebruik je dat back-upteam niet gewoon? Dan is die screening helemaal niet nodig.'

Tucker keek naar de president. ‘We moeten het echt op deze manier doen, meneer, om een aantal redenen. Redenen die u, daarvan ben ik overtuigd, ook kent.’

Tucker had zich al weken op dit moment voorbereid. Hij had zich verdiept in het verleden van de president, in zijn tijd als opperbevelhebber. Hij had zelfs de hand kunnen leggen op een oud psychologisch profiel van de man dat jaren geleden was opgesteld toen hij zich kandidaat had gesteld voor het Congres. De president was slim en deskundig, maar niet slim genoeg, en niet deskundig genoeg. Dat betekende dat hij lichtgeraakt was en dus liever niet toegaf dat hij niet altijd de slimste en de best geïnformeerde persoon in het vertrek was. Sommige mensen beschouwden die karaktertrek als een kracht. Maar Tucker wist dat dit een ernstige zwakte was waar hij gebruik van kon maken.

En dat ging hij doen ook. Nu!

De president knikte. ‘Ja, ja, dat is zo.’

Tuckers gezicht bleef onbewogen, maar inwendig slaakte hij een zucht van opluchting.

De president leunde naar voren. ‘Ik heb respect voor Robie en Reel. Maar nogmaals, er is geen foutenmarge, Evan. Screen ze dus grondig en zorg ervoor dat ze hier echt helemaal klaar voor zijn. Anders gebruik je Team B. Ben ik duidelijk?’

‘Heel duidelijk,’ zei Tucker.

3

Will Robie kon niet slapen. Hij lag naar het plafond van zijn slaapkamer te kijken, terwijl de regen tegen de ruiten kletterde. Zijn hoofd bonsde, en dat zou niet ophouden als het ophield met regenen. Ten slotte stond hij op, trok een lange regenjas met capuchon aan en verliet zijn appartement aan Dupont Circle in Washington D.C.

Hij liep bijna een uur door het donker. Op dit tijdstip waren er maar heel weinig mensen op straat. In tegenstelling tot andere grote steden sloiep D.C. wel, in elk geval in het deel dat je kon zien. De regeringswijk – het deel dat zich onder de grond en in betonnen bunkers bevond, en in onschuldig uitziende lage gebouwen – sluimerde nooit. De mensen daar werkten nu even hard als overdag.

Aan de overkant liepen drie mannen van begin twintig zijn kant op. Robie had hen al gezien, hij had hen al ingeschat en hij wist wat ze van hem zouden eisen. Er waren geen politieagenten in de buurt, en geen getuigen. Hij had hier geen tijd voor en hij had hier geen zin in. Hij stak de straat over en liep recht op hen af.

‘Als ik jullie wat geld geef, gaan jullie dan weg?’ vroeg hij aan de langste van de drie. Deze man was even lang als hij, 1,82 meter, en woog nog geen zeventig kilo.

De man trok zijn windjack open en liet een zwarte 9mm Sig in zijn broekriem zien die laag op zijn heupen hing. ‘Hangt ervan af hoeveel.’

‘Honderd?’

De man keek naar zijn twee vrienden. ‘Als je er twee van maakt, mag je doorlopen, man.’

‘Ik heb geen twee.’

‘Dat zeg jij. Dan word je nu beroofd.’ Hij wilde zijn pistool pakken, maar dat had Robie al uit zijn broekriem gepakt en tegelijkertijd zijn broek naar beneden getrokken, zodat de man over zijn afgezakte broek struikelde.

De man die rechts van hem stond, trok een mes en keek verbijsterd

toen Robie hem eerst ontwapende en vervolgens vloerde met drie snelle stompen, twee in zijn rechternier en één op zijn kaak. De man die hij had gevloerd, gaf hij ook nog een trap tegen zijn hoofd.

De derde man verroerde zich niet.

De lange man riep: 'Shit, ben je een ninja of zo?'

Robie keek naar de Sig in zijn hand. 'Deze is niet goed in balans en hij is verroest. Je moet je wapen beter onderhouden, anders doet ie het niet als je hem nodig hebt.' Hij richtte het wapen op hen. 'Nog meer pistolen?'

De hand van de derde man ging naar zijn zak.

'Trek je jas uit,' zei Robie.

'Het regent en het is koud,' protesteerde de man.

Robie zette de loop van de Sig tegen zijn voorhoofd. 'Ik vraag het niet nog een keer!'

Het jasje werd uitgetrokken en viel in een plas.

Robie raapte hem op en vond de Glock. 'Ik zie de wapens bij jullie enkels,' zei hij. 'Haal ze eruit.'

De wapens werden afgegeven.

Robie rolde ze op in het jasje en keek de eerste man aan. 'Zie je wat hebzucht je oplevert? Je had een toerist moeten uitzoeken!'

'Wij hebben onze wapens nodig!'

'Ik heb ze meer nodig,' Robie schopte een plas water in het gezicht van de bewusteloze man die meteen wakker werd en onzeker opstond. Hij leek niet te weten wat er gebeurde en had waarschijnlijk een hersenschudding.

Robie zwaaide weer met het pistool. 'Die kant op. Allemaal. En dan rechtsaf die steeg in.'

De lange man leek opeens zenuwachtig. 'Hé man, luister, het spijt ons, oké? Maar dit is ons terrein. Wij patrouilleren hier. Dit is ons werk.'

'Wil je werk? Zoek dan een echte baan waarbij je geen wapen in andermans gezicht duwt en niet pakt wat niet van jou is. En nu lopen! Ik zeg het niet nog een keer.'

Ze draaiden zich om en wilden weglopen. Toen een van de mannen eerst nog even achteromkeek, gaf Robie hem met de kolf van de Sig een tik tegen zijn hoofd. 'Kijk voor je. Als je weer omkijkt, krijg je een derde oog in je achterhoofd.'

Robie hoorde dat de ademhaling van de mannen versnelde. Hun knieën werden slap. Ze dachten dat ze geëxecuteerd zouden worden.

‘Sneller!’ brulde Robie.

Ze gingen sneller lopen.

‘Sneller! Maar niet rennen.’

De drie mannen zagen er belachelijk uit toen ze probeerden sneller te lopen, maar niet te rennen.

‘Nu rennen!’

De drie mannen zetten het op een lopen, sloegen bij de eerstvolgende kruising links af en waren verdwenen.

Robie draaide zich om en ging de andere kant op. Hij liep een steeg in, zag een afvalcontainer en gooide het jasje en de pistolen erin nadat hij de munitie eruit had gehaald. De kogels liet hij in een put vallen.

Hij had zelden een rustig moment en hield er niet van als hij dan werd gestoord.

*

Robie liep door tot aan de rivier de Potomac. Dat was geen toeval. Hij was hier met opzet naartoe gegaan.

Hij haalde het ding uit de zak van zijn regenjas, keek ernaar en streek met zijn vinger over het gladde oppervlak.

Het was een medaille. Sterker nog, dit was de hoogste onderscheiding die de Central Intelligence Agency uitdeelde voor heldhaftigheid in het veld. Robie had hem verdiend, samen met een andere agent, voor een levensgevaarlijke missie in Syrië. Ze hadden het er bijna niet levend van afgebracht.

Het was zelfs de bedoeling geweest van bepaalde mensen binnen de CIA dat ze het er niet levend van hadden afgebracht. Een van die mensen was Evan Tucker, en het was onwaarschijnlijk dat hij wegging, omdat hij toevallig de hoogste baas van de agency was.

De andere agent die deze onderscheiding had gekregen, was Jessica Reel. Zij was de echte reden dat Evan Tucker niet had gewild dat ze levend terugkwamen. Reel had leden van haar eigen agency vermoord. Daar was een heel goede reden voor geweest, maar sommige mensen vonden dat niet belangrijk. Dat gold zeker voor Evan Tucker.

Robie vroeg zich af waar Reel nu was. Ze hadden op een ongemakkelijke manier afscheid genomen. Robie vond dat hij haar onvoorwaardelijk had gesteund. Toch leek Reel niet in staat daar waardering voor te kunnen opbrengen. Vandaar dat ongemakkelijke afscheid.

Hij hield de ketting in zijn hand en draaide de medaille snel in het rond. Hij keek naar het donkere water van de Potomac. Het waaide, hij zag een paar lage witte schuimkoppen. Hij vroeg zich af hoe ver hij de hoogste medaille van de CIA in de rivier kon gooien die de grens vormde tussen de hoofdstad van het land en de staat Virginia.

Hij liet de medaille een paar keer ronddraaien. Maar uiteindelijk hield Robie ermee op. Hij stopte de medaille weer in zijn zak. Hij wist niet zeker waarom.

Hij wilde net teruggaan toen zijn telefoon zoemde. Hij haalde hem tevoorschijn, keek naar het scherm en vertrok zijn gezicht.

‘Robie,’ zei hij gespannen.

Hij hoorde een stem die hij niet kende. ‘Blijf alstublieft aan de lijn voor DD Amanda Marks.’

Blijf alstublieft aan de lijn? Sinds wanneer had de meest elitaire geheime organisatie ter wereld iemand in dienst die zei: *Blijf alstublieft aan de lijn?*

‘Robie?’

De stem was helder en scherp als een nieuw scheermes. In de stem hoorde Robie zowel ongelofelijk veel zelfvertrouwen als de behoefte zich te bewijzen. Voor hem was dat een potentieel dodelijke combinatie, want Robie zou in het veld doen wat deze vrouw hem opdroeg terwijl zij, duizenden kilometers bij hem vandaan, via een computerscherm toekeek.

‘Ja?’

‘We hebben je hier zo spoedig mogelijk nodig.’

‘Bent u de nieuwe DD?’

‘Dat staat wel op mijn deur.’

‘Een missie?’

‘We praten als je hier bent. Langley,’ voegde ze eraan toe, niet overbodig, want de CIA had talloze locaties.

‘Weet u wat er met de laatste twee DD’s is gebeurd?’ vroeg Robie.

‘Kom hier als de sodemieter naartoe, Robie!’

4

Jessica Reel kon ook niet slapen. Het weer aan de Eastern Shore was al even slecht als in D.C. Ze stond te kijken naar de plaats waar haar huis had gestaan voordat het was vernietigd. Dat had ze zelf gedaan. Nou ja, zij had een boobytrap in het huis geplaatst en Will Robie had de explosie ontketend die hem bijna had gedood. Het was ongelofelijk dat ze door dergelijke gruwelijke omstandigheden partners waren geworden.

Ze trok haar capuchon strak tegen de regen en de wind, en ploeterde verder over de modderige aarde, terwijl het water van de Chesapeake Bay in het westen dit kleine stukje land geselde.

Na haar afscheid van Robie had ze zich zowel hoopvol als verloren gevoeld. Dat was zo'n onplezierig gevoel dat ze niet wist hoe ze daarmee om moest gaan. Als dat al mogelijk was. Gedurende het grootste deel van haar volwassen leven was haar baan haar hele wereld geweest. Nu wist Reel niet zeker of ze nog een baan of een wereld had. Haar organisatie verachtte haar. De leiding wilde haar niet alleen weg hebben, maar ook dood.

Als ze ontslag nam, was ze bang dat zij hen daardoor toestond haar op die veel definitievere manier te lozen. Maar hoe zag haar toekomst eruit als ze bleef? Hoe lang kon ze redelijkerwijs in leven blijven? Wat was haar exitstrategie?

Allemaal zorgwekkende vragen zonder heldere antwoorden.

De laatste paar maanden was ze alles kwijtgeraakt wat ze had. Haar drie beste vrienden. Haar reputatie bij de agency. Misschien zelfs haar manier van leven.

Maar ze had wel iets gewonnen. Of iemand.

Will Robie, eerst haar vijand, was nu haar vriend, haar bondgenoot, de enige persoon op wie ze kon rekenen, terwijl Reel dat nooit gemakkelijk of overtuigend had gekund.

Robie kende haar manier van leven net zo goed als zij. Haar manier was zijn manier. Die ervaring zouden ze altijd delen. Hij had haar zijn

vriendschap aangeboden, een schouder om op te leunen als het ooit nodig was.

Toch wilde een deel van haar dat aanbod niet aannemen, maar alleen blijven. Ze had nog niet besloten hoe ze op zijn aanbod of op hem moest reageren. Maar misschien zou ze dat nooit weten.

Ze keek naar de lucht en liet zich in haar gezicht slaan door de striemende regen. Ze sloot haar ogen en zag in gedachten opeens allemaal beelden. Beelden van mensen, die nu allemaal dood waren. Sommigen waren onschuldig. Anderen niet. Twee waren gedood door iemand anders. Alle anderen waren door haar gedood. Eén van hen, haar mentor en vriend, lag in een vegetatieve staat waaruit ze nooit weer zou ontwaken.

Het was allemaal zinloos. En het was allemaal waar. En ze kon er niets aan veranderen.

Reel haalde de medaille aan de ketting uit haar zak en keek ernaar. Dit was dezelfde medaille die Robie had gekregen. Ze had hem voor dezelfde missie gekregen. Zij had het dodelijke schot afgevuurd, in opdracht van de agency. Dankzij Robies hulp was ze aan een zekere dood ontsnapt. Ze waren erin geslaagd terug te keren naar de VS, tot ergernis van een paar machtige mensen.

Het was een gebaar dat niets betekende, deze medaille.

Wat ze echt wilden, was een kogel in haar hoofd schieten.

Ze liep naar de rand van het land en keek naar het water van de baai dat over de aarde spoot.

Reel smeed de medaille zo ver ze kon de baai in. Ze draaide zich om voordat hij het water raakte. Metaal bleef niet drijven. Hij zou binnen een paar seconden verdwenen zijn. Ze draaide zich weer om en stak haar middelvinger op tegen de zinkende medaille, tegen de CIA in het algemeen en tegen Evan Tucker in het bijzonder.

Dat was de voornaamste reden dat ze hier naartoe was gegaan, om haar medaille in de baai te smijten. Dit hier was haar thuis geweest, voor zover iets haar thuis kon zijn. Ze was niet van plan hier ooit weer naartoe te gaan. Ze was hier gekomen voor een laatste blik, misschien om iets af te sluiten. Maar toch lukte dat niet.

Even later trok ze haar pistool en bukte ze zich.

Boven het lawaai van het water uit had ze iets gehoord.

Vlak bij de ruïnes van haar huisje aan het water stopte een auto.

Niemand had een reden haar hier op te zoeken. De enige reden om

hier met een auto naartoe te komen, moest wel gewelddadig zijn.

Ze rende naar de enige dekking die hier was: een stapel rottende houten balken vlak bij de oever. Ze knielde en gebruikte de bovenste balk als steun voor haar pistool. Hoewel zij niets duidelijk kon zien, gebruikten zij misschien een nachtkijker waarmee ze alles konden zien, ook haar locatie.

Reel kon hen alleen maar volgen door hun donkere silhouetten tegen de duisternis om hen heen. Ze richtte haar blik op één plek en wachtte tot ze daar voorbijkwamen. Op deze manier telde ze vier man. Ze nam aan dat ze allemaal gewapend waren, dat ze allemaal communicatie-apparatuur hadden en hier allemaal waren voor één specifieke reden: haar eliminatie.

Ze zouden proberen haar te omsingelen, maar haar achterkant konden ze niet dekken tenzij ze in het koude en woeste water van de baai wilden springen. Ze keek naar andere plaatsen en wachtte tot ze daar voorbijkwamen. Dat bleef ze doen tot de mannen nog maar twintig meter bij haar vandaan waren.

Reel vroeg zich af waarom ze bij elkaar bleven. Verspreiden tijdens een aanval was een standaardtactiek. Ze kon verschillende groepjes die haar vanuit verschillende richtingen naderden niet zo gemakkelijk in de gaten houden. Maar zolang ze bij elkaar bleven, kon ze dat wel.

Ze vroeg zich net af of ze zou schieten toen haar telefoon zoemde.

Ze was niet van plan op te nemen, niet nu ze door vier kerels werd belaagd.

Maar misschien was het Robie. Hoe banaal het ook klonk, nu had ze misschien de kans om afscheid van hem te nemen op een manier die tot nu toe niet mogelijk was geweest. En misschien ging hij achter haar moordenaars aan en zou hij ze voor haar vermoorden.

‘Ja?’ vroeg ze in de telefoon, met haar schiethand op de Glock en haar blik op de mannen die haar kant op kwamen.

‘Blijf alstublieft aan de lijn voor DD Amanda Marks,’ zei de efficiënte stem.

‘Wat is...’ begon Reel.

‘Agent Reel, met Amanda Marks, de nieuwe deputy director van de Central Intelligence Agency. Kom onmiddellijk naar Langley.’

‘Ik ben nu even bezig, DD Marks,’ antwoordde Reel sarcastisch. ‘Maar dat weet u misschien al,’ voegde ze er fel aan toe.

‘Op dit moment zijn vier agenten bij je huisje aan de Eastern Shore.

Correctie, waar je huisje vroeger stond. Ze zijn daar alleen maar om je naar Langley te brengen. Haal het alstublieft niet in je hoofd om hen aan te vallen of iets aan te doen.'

'Zijn zij van plan mij iets aan te doen?' snauwde Reel. 'Want het is midden in de nacht, ik heb geen idee hoe zij verdomme wisten dat ik hier was en ze proberen niet op te vallen.'

'Je reputatie snelt je vooruit. Dus zijn ze voorzichtig. En wat jouw locatie betreft, we hebben vastgesteld dat je nergens anders was.'

'Waarom wilt u dat ik me zo spoedig mogelijk meld?'

'Dat hoor je zodra je hier bent.'

'Gaat dit over een nieuwe missie?'

'Wanneer je hier bent, agent Reel. Ik kan er niet op vertrouwen dat deze lijn veilig is.'

'En als ik me niet wil melden?'

'Zoals ik al tegen agent Robie zei...'

'Hebben jullie Robie ook opgeroepen?'

'Ja. Hij maakt hier ook deel van uit, agent Reel.'

'En u bent echt de nieuwe DD?'

'Ja.'

'Weet u wat er met de laatste twee is gebeurd?'

'Dat vroeg agent Robie me ook al.'

Ondanks alles glimlachte Reel. 'En, wat was uw antwoord?'

'Hetzelfde als ik tegen jou zal zeggen: kom hier als de sodemieter naartoe.'

De verbinding werd verbroken.

5

Uren later arriveerde Jessica Reel bij Langley. De zon scheen, het regende niet meer, maar haar stemming was niet verbeterd.

Ze passeerde de security en liep een gebouw in dat ze goed kende. Te goed, in bepaalde opzichten.

Ze werd naar een kamer gebracht waar al een vertrouwd gezicht zat te wachten.

‘Robie,’ zei ze kortaf voordat ze naast hem ging zitten.

‘Jessica,’ zei Robie, met een lichte buiging van zijn hoofd. ‘Ik neem aan dat jij dezelfde uitnodiging hebt gekregen.’

‘Het was geen uitnodiging. Het was een bevel. Hebben ze ook een paar mannetjes gestuurd om jou op te halen?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Dan vertrouwen ze jou meer dan mij, neem ik aan.’

‘We vertrouwen jullie allebei evenveel,’ zei een stem toen de deur openging en een vrouw met een tablet binnenkwam.

Ze was begin veertig en had schouderlang bruin haar. Ze was klein, ongeveer 1,62 meter en woog misschien vijftig kilo. Ze was mager en fit, en haar taaie lichaam leek sterker dan haar lengte deed vermoeden.

DD Amanda Marks. Ze gaf hen een hand, terwijl Robie en Reel elkaar geamuseerd aankeken. ‘Bedankt dat jullie zo snel zijn gekomen.’

Reel zei: ‘Als ik had geweten dat ik een keus had, had ik dat niet gedaan. De vier mannen die u achter me aan had gestuurd, gaven me geen enkele optie.’

‘Toch wordt je medewerking gewaardeerd,’ zei Marks bruusk.

Robie zei: ‘Ik dacht dat we na onze laatste missie een tijdje op non-actief zouden staan?’

‘Dat is zo, en dat is nu voorbij.’

‘Dus een nieuwe missie?’ vroeg Reel bezorgd.

‘Nog niet,’ zei Marks. ‘Eerst iets anders.’

‘En dat betekent?’ vroeg Reel.

‘Dat betekent dat jullie allebei “opnieuw moeten worden afgesteld”, zo zou ik het willen noemen.’

Robie en Reel keken elkaar weer aan.

Robie zei: ‘Je stelt instrumenten af.’

‘Jullie zijn instrumenten. Van deze agency.’

‘Waarom moeten we opnieuw worden afgesteld?’ vroeg Reel.

Marks had hen nog niet echt aangekeken, zelfs niet toen ze hen een hand gaf. Ze had óf naar beneden gekeken óf over hun schouders. Dat was verontrustend, maar deze tactiek verbaasde Robie en Reel niet.

Nu keek Marks hen recht aan. Robie vond dat ze de ogen had van iemand die ooit in haar carrière door een langeafstandsvizier had gekeken.

‘Willen jullie mijn tijd en die van jullie nu echt verspillen door dat soort stomme vragen te stellen?’ vroeg ze op vlakke toon.

Voordat een van hen kon antwoorden, zei Marks: ‘Jullie hebben ons bedrogen.’

Daarna keek ze Reel aan en zei: ‘En jij hebt een van onze analisten en mijn voorganger gedood.’

Vervolgens keek ze naar Robie: ‘En jij hebt haar geholpen en gesteund nadat je achter haar aan was gestuurd om haar uit te schakelen. Daarom moesten we besluiten of we jullie zouden uitschakelen of rehabiliteren. Wij hebben besloten jullie te rehabiliteren. Ik zeg niet dat ik het ermee eens ben, maar ik ben hier om dat besluit te effectueren.’

‘Ik neem aan dat dit gebeurt omdat we de hoogste CIA-onderscheiding hebben gekregen,’ zei Robie.

‘Gefeliciteerd,’ zei Marks. ‘Ik heb er ook een in mijn kastje liggen. Maar dat is het verleden. Nu houd ik me alleen bezig met het heden en de toekomst. Die van jullie. Jullie hebben een ongelofelijk aanbod gekregen. Er zijn hier een paar mensen die jullie heel graag willen naaien, zodat er andere plannen in gang gezet kunnen worden.’

‘Ik kan wel raden wie een van hen is,’ zei Reel. ‘Uw baas, Evan Tucker.’

‘En er zijn anderen die hopen dat jullie slagen en weer productieve leden van deze organisatie worden.’

‘En in welk kamp zit u?’ vroeg Robie.

‘In geen van beide, ik ben Zwitserland. Ik zal jullie rehab leiden, maar de uitkomst hangt alleen van jullie zelf af. Het maakt mij niet uit welke kant het op gaat, naar boven, naar beneden of naar opzij. Mij maakt het niet uit.’

Reel knikte. ‘Dat stelt me gerust. Maar u rapporteert direct aan Evan Tucker.’

‘Op een bepaalde manier rapporteert iedereen hier direct aan hem. Maar ik kan jullie verzekeren dat jullie een volledige en eerlijke kans krijgen om gerehabiliteerd te worden. Of dat wel of niet gebeurt, hangt alleen van jullie zelf af.’

Robie vroeg: ‘Wie heeft dit eigenlijk bedacht? Als dit Tuckers idee was, zie ik absoluut niet in hoe dat proces eerlijk kan verlopen.’

‘Zonder in details te treden, kan ik jullie vertellen dat er op het allerhoogste niveau een compromis is gesloten. Jij hebt machtige vrienden, Robie. Je weet heel goed over wie ik het heb. Maar er zijn ook machtige mensen die tegen jullie zijn.’ Ze keek naar Reel. ‘Sommigen willen niets liever dan dat jij voor je daden wordt geëxecuteerd. Zeg het maar als ik me niet heel duidelijk heb uitgedrukt.’

Robie en Reel zeiden geen woord.

Marks vervolgde: ‘Deze krachten botsten en het resultaat was dit compromis. Rehab. Doen of sterven. Jullie keus. Behoorlijk genereus eigenlijk, naar mijn bescheiden mening.’

‘Ik denk niet dat iemand de president heeft overtroefd,’ zei Robie.

‘De politiek is een smerige, gewetenloze business, agent Robie. Vergeleken daarmee lijkt de inlichtingensector relatief eerbaar. Het is natuurlijk waar dat de president een grote gorilla is, maar in deze speeltuin lopen heel veel grote beesten rond. De president heeft een agenda en die wil hij afwerken, en dat betekent dat hij concessies moet doen. In het grote geheel zijn jij en agent Reel niet zo belangrijk dat jullie invloed hebben op de agenda van de president. Of jullie een medaille hebben of niet. Is dat duidelijk?’

‘Wat betekent rehab in deze context precies?’ vroeg Robie.

‘We beginnen bij het begin. Jullie moeten op elke mogelijke manier worden gescreend: fysiek, psychologisch en emotioneel. We gaan behoorlijk diep in jullie hoofd kijken. We willen zien of jullie hebben wat nodig is om in het veld te opereren.’

‘Ik dacht dat we dat in Syrië wel hadden bewezen,’ zei Reel.

‘Maakt geen deel uit van het compromis. Dat was iets eenmaligs en zelfs toen hebben jullie geen bevelen opgevolgd.’

‘Tja, als we dat wel hadden gedaan, waren we nu dood,’ zei Robie.

‘Nogmaals, mij maakt dat niets uit. Doordat jullie toen de bevelen niet hebben opgevolgd, is de situatie nu zoals die is.’

Ze pakte haar tablet en sloeg een paar toetsen aan. Robie zag dat haar nagels bijzonder kort waren geknipt en helemaal kleurloos waren. Weer zag hij haar in gedachten als sluipschutter.

Ze keek hem aan. 'Je hebt ernstige brandwonden op je been en arm.' Met een blik op Reel voegde ze eraan toe: 'Haar schuld, hoewel dat onbelangrijk is. Hoe gaat het met die wonden?'

'Gaat wel.'

'Niet goed genoeg,' zei Marks. 'Goed, jullie zijn van een rijdende trein gesprongen. Ik durf te wedden dat dat leuk was.'

'Leuker dan het alternatief,' zei Reel.

Marks zei: 'Jij hebt twee vrienden verloren tijdens dit laatste eh... avontuur. Ik begrijp dat je de agency daar de schuld van geeft.'

'Ja, hun personeel was daar verantwoordelijk voor. Ik weet niet hoe je het anders kunt noemen.'

'Voor een effectieve rehab zul je dat naast je neer moeten leggen,' zei Marks scherp.

Ze keek weer naar Robie. 'Jij bent op pad gestuurd om Reel te zoeken. Je hebt haar gevonden, maar haar niet ingerekend. Je hebt zelfs met haar samengewerkt, tegen de bevelen van de agency in.'

'Ik heb mijn intuïtie gevolgd en dat bleek een goede beslissing.'

'Nogmaals, tijdens de rehab zul je moeten beslissen waar je ultieme loyaliteit ligt, Robie. De volgende keer kan je intuïtie het fout hebben. En hoe zit het dan met jou en de agency?'

Ze wachtte niet op zijn antwoord, maar praatte verder. 'De rehab zal heel zwaar worden, voor ons allemaal. Ik zal er continu bij zijn. Jullie mogen er elk moment mee ophouden.'

'En als we dat doen?' vroeg Reel snel.

'Dan zullen er passende acties tegen jullie worden genomen.'

'Dus dan krijg ik habeas corpus en een eerlijke rechtszaak?' vroeg Reel.

Marks keek op. 'Ik zei toch niet legále acties?'

'Dus het is doen of sterven?' vroeg Robie.

'Je mag het noemen zoals je wilt. Maar uiteindelijk is de keus helemaal aan jullie. Dus, wat gaat het worden?'

Robie en Reel keken elkaar weer aan. Toen knikte Reel, en Robie even later ook.

'Uitstekende beslissing,' zei Marks.

'Waar gaat die rehab plaatsvinden?' vroeg Reel.

‘O, sorry, heb ik dat niet gezegd?’

‘Nee, dat hebt u niet,’ zei Reel gespannen.

‘Op een locatie die jullie volgens mij heel goed kennen.’ Ze zweeg even en keek van de een naar de ander. ‘De Burner Box,’ zei ze met een lichte glimlach. ‘We vertrekken over vierentwintig uur.’